

Hope College

Hope College Digital Commons

Van Raalte Papers: 1840-1849

Van Raalte Papers

1-1-1846

"Eenige Gedachten Over Colonisatie" Essay

O. G. Heldring

Henry ten Hoor

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1840s

The original documents are held in The Joint Archives of Holland. This digitized material is intended for personal research/study only. The original documents may not be reproduced for commercial use in any form or by any means, electronic or mechanical, without permission in writing from [The Joint Archives of Holland](#).

Recommended Citation

Heldring, O. G. and ten Hoor, Henry, "'Eenige Gedachten Over Colonisatie" Essay" (1846). *Van Raalte Papers: 1840-1849*. 45.

https://digitalcommons.hope.edu/vrp_1840s/45

This Book is brought to you for free and open access by the Van Raalte Papers at Hope College Digital Commons. It has been accepted for inclusion in Van Raalte Papers: 1840-1849 by an authorized administrator of Hope College Digital Commons. For more information, please contact digitalcommons@hope.edu.

1846

An essay by the Rev. O.G. Heldring, entitled, "Eenige Gedachten Over Colonisatie" [Some Thoughts About Colonization] which was published in *De Reformatie*, Tijdschrift ter Bevordering van Gods Koninkrijk in Nederland, 3de Serie, IIde Deel, Amsterdam: Hoogkamer & Compe, 1846, pp. 260-264.

The author favors the idea of emigration to America. The poor have better prospects there than in the Netherlands. The author displays a strong social consciousness.

In Dutch; translation by Dr. Henry ten Hoor, 2000.

Original in the Joint Archives of Holland at Hope College.

DE
REFORMATIE.

TJDSCHRIFT

TER

**BEVORDERING VAN GODS KONINGRIJK
IN NEDERLAND.**

*Want hier toe arbeiden wy oock, ende worden
gesmadicht, om dat wy gehoopt hebben op
den levenden Godt, die een behouder is aller
mensen, [maer] allermeeft der geloovige.*

1 Tim. IV: 10.

3de Serie. II^{de} Decl.

TE AMSTERDAM, BIJ
HOOGKAMER & COMP^{te}.

1846.

1846 De Reformatie

✓ 260

EENIGE GEDACHTEN OVER COLONISATIE

VAN

D^s. O. G. HELDRING.

Het menschdom is bestemd den ganschen aardbodem te bewonen, en niet op deze of gene plaats zich op te hoo- pen, en daar het brood der armoede, in strijd met zijnen natuurgenoot, door list en met zorg te eten. Wij vinden nogtans overal eene begeerte om bij den ander te wonen, en die begeerte was er van den beginne af. Het is de geschiedenis van de volken, die den toren van Babel bouwden, en in hunne zondige begeerte, om te zamen te blijven wonen, gestoord werden, welke nog bestendig op dezelfde wijze zich openbaart, en welke volken, als de Heer het wil, wederom gedwongen worden, om zich van elkander te verwijderen.

Tweevoudig schijnt mij de weg Gods ten deze te zijn. Of Hij slaat de volken, die niet meer te zamen wonen mogen, en verbrijzelt ze, dan zinken zij in het niet. Het was de geschiedenis van Israël, na de kruisiging van onzen Heer. In Jeruzalem werden de elfmaal honderd duizend opgesloten, die aldaar ook hun graf vonden. Galilea's zee was in die dagen kort te voren stinkende van de lijken der vermoorden. Zooging het zoo menig volk in de oudere of nieuwere geschiedenis, zij zijn verdwenen van deze aarde. Palmyra en Ninivé, Babylon en Theban, Sodom en Tyrus kunnen het getuigen.

EENIGE GEDACHTEN OVER COLONISATIE

De andere weg is, dat de Heer Zijn volk van de aarde, soms door dwang, soms vrijwillig, soms op harde, soms op zachte wegen. De weg naar Judea werd den eersten Christenen geopend. NEBUCADNEZAR werd naar Babylons schoone vlakke. Vele willoos gebleven. Israël is nooit wedergekeert nog in China of in de gebergten van Azania naam van Nestorianen. Deze weg bewandelde scharen in de middeleeuwen, en vernietigde die ten dood bestemd waren. De Gothen met de Franken in de oude wereld, en bleef leven. God was met hen op hunnen weg. Vóór de Hervorming werd Amerika ontdekt derwaarts. Het is mij gebleken, dat de ziele op vele plaatsen ten toppunt gestegen was ook de redeneringen der Filantropen zij over de volken. Schrikkelijke wraak oefende de uit over Spanje, dat St. Domingo uitmoederom bezwijken moest voor de slaven, die zijnde, het koninkrijke Gods meer en meer. De Pariah van Hindostan verhuist thans naar de sche West-Indische Coloniën.

Onze voorvadersen togen eens naar de nu reeds ten tweeden male van daar vertrekkende Oostelijke gedeelte van dit Zuiderland. Twee eenige duizenden Nederlanders boven graaf geschied bodem geplaatst en roepen ons tot en woon bij ons, wij zijn kinderen van eenen vrij. Wij staan nog op den vasten bodem leer; breng Leeraars mede, wij zullen hebbrenge GodsWoord tot ons, het zal ons de groote. Nog in het laatste jaar trok Nederland van millioen gulden vrije rente. Hoe weinig k

E GEDACHTEN OVER COLONISATIE

VAN

D^s. O. G. HELDRING.

enschiedom is bestemd den ganschen aardbodem
n, en niet op deze of gene plaats zich op te hoog
aar het brood der armoede, in strijd met zijnen
oot, door list en met zorg te eten. Wij vinden
veral eene begeerte om bij den ander te wonen,
geerte was er van den beginne af. Het is de
nis van de volken, die den toren van Babel bouw
hunne zondige begeerte, om te zamen te blijven
stoord werden, welke nog bestendig op dezelfde
openbaart, en welke volken, als de Heer het wil
gedwongen worden, om zich van elkander te
en.

udig schijnt mij de weg Gods ten deze te zijn
at de volken, die niet meer te zamen wonen mo
erbrijzelt ze, dan zinken zij in het niet. Het
schiedenis van Israël, na de kruisiging van onzen
Jeruzalem werden de elfmaal honderd duizend
a, die aldaar ook hun graf vonden. Galilea's zee
e dagen kort te voren stinkende van de lijken
orden. Zoo ging het zoo menig volk in de oudere
re geschiedenis, zij zijn verdwenen van deze
lmyra en Ninivé, Babylon en Theban, Sodom
kunnen het getuigen.

De andere weg is, dat de Heer Zijn volk verspreidt over
de aarde, soms door dwang, soms vrijwillig, soms op
harde, soms op zachte wegen. De weg na het gebergte
werd den eersten Christenen geopend. NEBUGADNEZAR bragt
Judea naar Babylons schoone vlakke. Velen zijn er vrij-
willig gebleven. Israël is nooit wedergekeerd. Het woont
nog in China of in de gebergten van Azië, onder den
naam van Nestorianen. Deze weg bewandelden ontelbare
scharen in de middeleeuwen, en vernietigden de volken,
die ten dood bestemd waren. De Gothen vestigden zich
met de Franken in de oude wereld, en bragten er nieuw
leven. God was met hen op hunnen weg.

Vóór de Hervorming werd Amerika ontdekt, velen togen
derwaarts. Het is mij gebleken, dat de zonde ook daar
op vele plaatsen ten toppunt geslegen was, hoe schoon
ook de redeneringen der Filantropen zij over de deugden
der volken. Schrikkelijke wraak oefende de Allerhoogste
uit over Spanje, dat St. Domingo uitmoordde, en we-
derom bezwijken moest voor de slaven, die vrij geworden
zijnde, het koninkrijke Gods meer en meer nabij komen.
De Pariah van Hindostan verhuist thans naar de Engel-
sche West-Indische Coloniën.

Onze voorvaderen togen eens naar de Kaap, en zijn
nu reeds ten tweeden male van daar vertrokken naar het
Oostelijke gedeelte van dit Zuiderland. Thans zijn daar
eenige duizenden Nederlanders boven graad 26 op Portu-
geschen bodem geplaatst en roepen ons toe: kom tot ons
en woon bij ons, wij zijn kinderen van een volk, wij zijn
vrij. Wij staan nog op den vasten bodem der Dordsche
leer; breng Leeraars mede, wij zullen hen bezoldigen;
breng GodsWoord tot ons, het zal ons de grootste gave zijn.

Nog in het laatste jaar trok Nederland van de Oost zestien
millioen guldens vrije rente. Hoe weinig keert van dezen

der terug tot uitbreiding van Gods koninkrijk, nog honderd duizenden meer voeden dan nu er oorden, waar meer dan zes maal honderd duizenden ledig leggen. Aan Straat Bali ligt eene Provisie der bevolking zoo groot als geheel Gelderland, en wemelen er van visschen, de bosschen van wilde zwijnen. De rijst kost er twee centen het moes kost vier gulden. Wat men zaait, komt in eenen tijd tot rijpheid. Bornéo, het paradijs dezer zee, nemen de Engelschen in, en wij laten onzen naam door vreemden Coloniseren. Jaarlijks trekken honderd schepen derwaarts, en zij konden zoo vele honderden en duizenden menschen derwaarts verplaatsen, en aan honger sterven. Twee mud erwten, vier mud rijst en zak scheepsbeschuit, was voldoende tot voeding van een huisgezin. De gort tot ontbijt, de erwten tot middageten en de beschuit tot avondkost. Helaas! de armen, die met D^r. BRANDHOFF naar de West vertrokken, hadden het al te goed op hunne reis derwaarts, en de huppotten van Egypte niet gewoon, zijn zij hier voor eene te kostbare, te krachtige voeding. Een huisgezin voedde ik een jaar lang, en ik weet niet of noch spek, noch vleesch genoten heeft in al dien tijd, de trische ongesteldheden ontwikkelden zich, en nu de hitte doodelijke ziekten. Als D^r. BRANDHOFF en zijn strijd zal doorstreden hebben, zullen er nog vele volgen, die ook door dit eerste onheil niet moede worden zijn, maar mij nog altijd vragen: wanneer wij vertrekken. Hier is voor ons geene plaats meer. Amerika ligt open. Voor weinige Dollars is daar heerlijkste land bij duizenden bunders te koop, en waarts gaan velen, velen wenschen te gaan, en niet. x

x Gij, die dit stukje leest, bedenk het volgende. Andermaal bouwden de volken der aarde eenen toren van Babel, waarom zij leven konden. Zij dachten niet anders dan zich om dien te scharen en te zeggen: het is genoeg; wij willen bij elkander blijven. Het was de aardappel. Voor 1 gulden kocht men een mud op het platte land, nog het vorige jaar om dezen tijd; daarvan konde een huisgezin leven. Had dat huisgezin moes, van nog veel minder. Zoo leefden de 10,000den. — De Heer zag het, Hij zag alle de zonden der armen en der rijken, Hij zag die jammerketen gesmeed door deze reusachtige cultuur, van af den verpestenden jenever tot aan het de vochten verdervende en het opstoppende aardappelenbrood; alles werd door den aardappel gevoed, en allen schaarden zich onder de takken van dien reusachtigen boom, en zij zeiden: als wij slechts aardappelen hebben, dan is het wel. De aardappel was de toren van Babel geworden, waarbij de menschenkinderen te zamen wilden leven, te zamen sterven. Het is genoeg, zeiden zij, bij den aardappel kunnen wij leven, kunnen wij hier blijven. Bij den aardappel kunnen wij hier een strootent, dáár een paleis bouwen. Jenevertempels rezen er overal bij getalen op. Daar dronken men den zwijmeldrank, den drauk, die de booze mengde om de ziel te verwoesten.

Zoo diende men God. x

Toen zeide de Heer: tot hiertoe en niet verder. Leve de mensch niet langer te zamen. Neen! hij wone verspreid over de aarde. Ook nu stort deze toren van Babel neder! God sprak! Gods wille geschiedde.

Dit was de stemme Gods tot den volke, en aan u is het, die stemme te hooren. x Gevallen is ook deze toren van Babel. Niemand zal hem ooit wederom oprigten. Reeds is de kiem des bederfs wederom in den aardappel

aanwezig, maar nog meer, die duizenden akkers, eens het middel van bestaan van 10,000den, zijn reeds bezaaid met ander koorn. De rijken hebben er weinig bij geleden, de armen kwamen tot de uiterste diepten der ellende. Ik heb zulks onderzocht. Gij gaaft mij uwe gave. Ik bragt ze den armen, maar ik zag ook hunne ellende. Velen willen van hier; zij kunnen niet. Anderen nogtans gaan heen. Zij zijn het echte zuurdeesem, een edel krachtig rasch van menschen, o laat ons hen helpen; niet slechts de arme ga! Neen! hij ga niet zonder Christelijke leidlieden. Neen! menige Hobab zij hun tot ooggen;

Maar ons betaamt het hen daartoe in staat te stellen; ons betaamt het aan het Coloniseren te denken op grootere schaal. De Regering zij met ons, en wij, o! dat wij zelfstandigheid genoeg hadden om in het geloof en de kracht Gods te zamen te werken tot dat groote doel, dat een iegelijk in het zweet zijns aangezigts zijn brood verdienen konde; maar meer: dat hij *niet alleen bij brood leve*; dat hij ook tijd hebbe om in het Woord Gods zijne zielepijs te vinden.

Groote en heerlijke roeping. Ach! mogt nog de tijd niet dáár zijn, dat de Heer ons arm volk verdelgt; mogt het nog slechts zich van den gevallen toren van Babel verwijderen, en over de aarde zich verspreiden om het Evangelie overal te brengen, zoo zij het! Biddend en werkend laat ons hiertoe te zamen treden.

Laat ons middelen beramen om, daar zoo velen zeggen het is onze tijd om heen te gaan, te kunnen toonen dat wij onze roeping kennen van te helpen.

Er moet gehandeld worden. O dat deze mijne waarschuwende stem in het harte van velen doordrong!

VERVOLGING WEGENS GODSDIEN OEFENING.

Tot onze smart zijn wij weder gedrongen te spreken hetgeen in Nederland niet genoegen den. De Utrechtsche regtbanken zijn weder om uitspraak te doen ter zake van Godsdien en het gevolg is geweest eene veroordeeling. Het dienen van God met meer dan twintig jaren voorafgaande toestemming der Hooge weder onder de wanbedrijven gerangschild deling der beklaagden is van dien aard geonze verontwaardiging heeft opgewekt. zelfs zoo ver gebracht, dat men een der beiden zich zelve verdedigde en daartoe eene genorie voorlas, in het midden zijner rede het voorgeven dat de regtbank genoeg wa vrijheid van zelfverdediging is dus ook aan ontnomen. Het schijnt wel alsof in onze dingen opeengestapeld worden, om die in derland, die eenigen prijs stellen op red

Some Thoughts about Colonization

by

Rev. D. G. Heldring

The human race is intended to inhabit the entire earth, and not pile up on this or that place and there eat the bread of poverty in strife with his neighbor.. We find that we desire to live near eachother, and that desire was there from the beginning. It is the history of the people who built the Tower of Babel and their sinful desire to remain living together were disturbed, which is still constantly evident in the same way and which people, the Lord willing, again were forced to separate from eachother.

It seems to me that God's way in this has a double purpose. Either he strikes the people who could no longer live together and destroys them and then they sink to naught. It was the story of Israel after the Crucifixion of our Lord. In Jerusalem eleven hundred thousand were segregated, who also were buried there. The Sea of Galilee in those days shortly before stinking from the murdered corpses. And so it went with many peoples in the older and later history. They disappeared from this earth. Palmyra and Nineveh, Babylon and Thebes, Sodom and Tyre are examples.

The other way is that the Lord scatters his people over the earth, sometimes by force, sometimes freely, sometimes on hard and sometimes by easier ways. The way to the mountains was opened to the first Christians. Nebucadnezar brought Judea to Babylon's beautiful plains. Many stayed there voluntarily.

✓

Israel never returned. It exists still in China or in the mountains of Asia under the name of Nestorian. This was frequented by numberless multitudes in the Middle Ages, and destroyed the people that were appointed for death. The Goths joined with the Franks in the old world and brought a new life. God was with them on their way.

Before the Reformation America was discovered, many went there. It seemed to me that sin there was also at the high point. no matter how beautiful the speeches of the philanthropists about the virtues of the peoples. Terrible destruction the Most High brought to Spain, that murdered St. Domingo, and again had to be overcome by the slaves who, being freed, came more and more to the kingdom of God. The Pariah of Hindustan moves therefore to the English West Indian Colonies.

Our forefathers at one time traveled to the Cape, and have by now for the second time moved from there to the Eastern part of this Southland. Then there are thousands of Netherlanders above the 26th degree settled on Potuguese territory -- and they call to us: come to us and live with us, we are children of one people, we are free. We still remain on the secure basis of the Dord doctrine; bring ministers along, we will pay them; bring God's word to us, it will be the greatest gift to us. Even during the last year the Netherlanders drew 16 million guilders from the East in interest. How little of this blessing is used for the spread of God's kingdom. Java can feed a hundred thousand more than it does now. Still there are parts where more than six times a hundred thousand hectares lie fallow.

On Bali Street lies a Province without people as large as Gelderland. The rivers teem with fish, the woods swarm with birds and wild pigs. Rice costs two cents per pound, bamboo costs four guilders. What one sows ripens in an incredibly short time. Borneo, the paradise of this area, takes in the English, and we let our own ground be colonized by strangers. Every year many empty ships arrive there, and they could settle there hundreds of thousands of people who starve of hunger here. Five and a half bushels of peas, eleven bushels of barley and three sacks of seabiscuit was sufficient for a family. The barley for breakfast, peasoup for lunch and the biscuit for supper. Alas! most of the poor who departed with Rev. Brandhoff to the West, had it too well on their trip there; unacquainted with the flesh pots of Egypt, they were overcome by an expensive, too powerful diet. I fed one of these families for an entire year, and I know that it enjoyed neither bacon nor meat in all that time. Gastric troubles developed and in the heat became fatal illnesses. As Rev. Brandhoff has taken the first steps, many more will follow who will not be discouraged by their first misfortune, and still continue to ask me: when can we depart, there is no place left here for us.

North America lies open. For a few dollars there is still most delightful land by the thousand acres for sale. Many go there, may wish to go there but cannot.

You who read this piece, think this: at one time the people of the earth built a Tower of Babel around which they would

4

live. They thought of nothing else but to gather around it and say: it is enough; we want to be together. It was the potato. For one guilder one could buy three bushels in the country last year at this time; a household could live on that. If that household had vegetables it could live on even less. So lived tens of thousands. The Lord saw it; He saw all the sins of the rich and the poor; he saw the fetters forged by the gigantic culture, from the poisonous gin to the juice-destroying and constipating potato bread; everything was fed by the potato, and the whole multitude under the branches of that gigantic tree said: if we only have potatoes. With the potato we can build a stave hut here, a palace there. Gin temples arose in great numbers. There one drank the narcotic drink, the drink that mingles evil for the destruction of the soul.

Thus God was served.

Then the Lord said: so far and no farther. People must no longer live together. No! they are to live scattered over the earth. Now strike down this Tower of Babel! God spoke! God's will be done.

This was the voice of God to the people, and to you; the voice to hear. Fallen is the Tower of Babel. No one shall set it up again. Already the germ of destruction is evident in the potato, but something more, the thousand acres, once the means of existence for tens of thousands, are already seeded with other corn. The rich have suffered little; the poor came to the uttermost depths of misery. I have investigated this.

5

You gave me your gift. I brought it to the poor, but I also saw their misery. Many wish to leave here; they cannot. Others leave. They are the genuine yeast, a noble powerful rush of people. O let us help them. Not only the poor should go! No! They should not go without Christian leaders. No! Many Hobabs be their eyes.

But it behoves us to make it possible for them to think of the Colonists on a larger scale. May the government be with us, and we, O! that we had independence enough to work together in faith and God's power for that great purpose, that everyone in the sweat of his brow could earn his bread; but more: that he not live by bread alone; that he might also have time to find his soulfood in the Word of God.

Great and splendid calling. Oh! if the time is not yet that the Lord will destroy our poor folk, may it separate them from the fallen Tower of Babel and spread them over the earth to bring the Good News everywhere, so be it! Praying and working, let us cooperate for this.

Let us devise means, since so may say it is their time to leave, to show that we recognize our calling to help.

Something must be done. O that this my warning voice may penetrate the hearts of many!

Tr.: H. ten Hoor